

faa kunne de ganske simpelt henvende sig til Kolonialkassen og der faae et Bureau-Laan. Det er i vore Tanker en forbervelig Indretning, og det vil efter vor Opfattelse umuliggjøre ethvert Fremstribt. Nu spørger jeg: Hvorledes vilde Stillingen blive herhjemme, naar det var en Regel, at Tjenestefolkene skulle have en vis Løn, at de, naar de f. Ex. ikke kunde faae den hos Gaardmændene, saa kunde faae den hos Statskassen? Seg spørger: Hvorledes vilde Tilstanden saa blive? Man taler saa meget om, at det er nødvendigt, at det skal være ekstra paa de vestindiske Der, vi kunne ikke forestille os, hvorledes det er under Tropicerne, men Negerne ville ikke bestille Noget, naar de ikke have Pisffen over dem; men jeg vil spørge, om ikke netop Affordarbedet vilde være særlig skiftet til under Tropicerne at holde den dvaafe og sløve Befolkning oppe. Det ligger i Sagens Natur, at den dvaafe Befolkning bliver særlig dvaaft og sløv, naar den veed, at den faar lige Lidt, enten den bestiller Meget eller Lidt; det forekommer mig mærkværdigt, at man ikke kan indse, at man netop under Tropicerne trænger til saadan en Spore, som af mig er omtalt. Gangen har nu været den, at Planterne have henvendt sig til Kolonialkassen med deres Fordringer og i sidste Instants er saa Statskassen kommen til at staa som en stor Malleko. Det gaar ikke an, mine Herrer! Hjælper man idag, maa man ogsaa hjælpe imorgen, og der vil komme en Mængde af disse Fordringer paany. Det kommer man ikke ud over, naar man vedligeholder dette Formynderskab, og hvor haardt det saa frer ud, at vi stille os, som vi gjøre, saa tror jeg, at det er Noget, der er fuldt begrundet i Sagens Natur og i den Ledelse, der er bleven Deine til Del. Altsaa Kolonialkassen har Forpligtelsen. — Endelig spørger jeg: Hvem trænger til Hjælpen? I de Dplysninger, der foreligge, taler man mærkelig nok saa lidt om Frederiksted, hvorimod man taler meget om Planterne og deres Interesser og deres Værker. Der oplyses for det Første, at der er 43 ødelagte Plantager, men det hedder, at Trediebelen af dem kan hjælpes af Sufferkogieriet. Naar jeg altsaa gaar ud fra, at Sufferkogieriet kommer i Gang, bliver der 28 tilbage. Af disse 28 hedder det, at 13—15 kan hjælpe sig selv, og altsaa bliver der en 15—13 Stykker tilbage, som trænger til Hjælpen. Det kan jo være meget beklageligt, at disse enkelte Plantageeiere skulle gaa fallit, men maa vi ikke daglig beklage her i vort eget Land lignende Forhold, og er det ikke mærkeligt, at Statskassen strax skal have Penge nok, naar det gjælder om at komme disse vestindiske Der til Hjælp, men ingen, naar det gjælder os selv? Hvor var man nemlig henne, da man ønskede et Laan af Statskassen til Sparekasserne for at redde adskillige af vore Medborgere fra store Kalamiteter? Hvor var man henne i det foregaaende Aar, da man ønskede

en Million til at hjælpe paa Arbeidsløshedens haarde Tryk? Mærkelig nok, da vare Pengene ikke nærværende, og da havde man dog havt god Brug for dem. — Det er beklageligt — det er forøvrigt ikke sket helt uden egen Brøde — at Planterne ere komne i den Stilling, hvori de nu ere, men at vi af den Grund skulde gjøre, hvad vi ikke have gjort for os selv, og hvad vi ikke ere forpligtede til at gjøre, men som Kolonialkassen, saaledes som af mig paavist, er forpligtet til, forstaaer jeg ikke. Seg antager, at det Straffelige, der vil ske, naar alle Planterne maafe blive nødte til at opgive deres Eiendomme, ikke er, at Den vil være hjemfalden til Negerne, som det har staaet omtalt. Nei, Den vil falde til Kreditorerne, til de rette Giere, dels Statskassen og dels Andre. Sufferkogieriet vil paa ingen Maade blive Negerens Eiendom; nei, Sufferkogieriets Kreditorer ere Panthavere, som nok skulle vide at indfinde sig. Først og fremmest er der jo Kolonialkassen. Nu siger man vel, at Kolonialkassen heller ikke kan holde dette Foretagende oppe. Ja, kan den ikke det, og skal den gaa fallit, saa vil jeg vel ikke sige, at det ikke er sørgeligt, men Følgen deraf vilde jo dog kun være, at Naadet blev sat ud af den Virksomhed, som det efter min Mening har styret paa en ingenlunde heldig Maade. Man skal ikke derfor tale om, at Arbejderne strax ville komme til at sulte. Man er jo der ikke langt fra Amerika, ja, man er jo midt i selve Amerika, og Arbejderne faae nok deres Jøde — det vil sige, de af dem, der ville arbejde. For dem er der ingen Udsigt til, at de skulle komme til at savne det Nødvendige. — At der er noget fuldstændig Forfæret i den hele Styrelse, behøver ikke noget vidtløftigt Bevis, naar man veed, at en frugtbar D paa c. 4 Kvadratmile, en af de allerbedste derovre, „Vestindiens Perle“, ikke kan jøde 22—23,000 Mennesker uden saa enorme Tilskud. — Der kunde være meget Mere fra min Side at udtale, men jeg skal standse her. Blot vil jeg dog, inden jeg slutter, spørge: Hvor var Militæret henne den 1ste og 2den Oktober? Hvorfor var Guvernøren ikke tilstede paa St. Croix med Styksen i de Dage, skjøndt han dog vidste, at det var Skiftetid, og at der ved den Leilighed pleiede at ske Spilopper paa Den? Der er ogsaa foregaaet andre Uregelmæssigheder; men jeg skal ikke dvæle derved, da jeg nødig vil kritiserer saa frie Begivenheder, om hville man ikke har faaet fuldstændige Dplysninger. Jeg vil kun pege paa, at man, efter at al Fare var forbi, raff vel vedblev at lade Mennesker styde. Jeg spørger: Hvorfor er det sket? Man kan sige, at det er Guvernørens Skyld, det er ham, der har gjort det. Men, mine Herrer, Guvernøren kjenner nøie den Mand, som raader her hjemme, han er et Medskab i den samme Styrelses Naand. Jeg siger derfor, at jeg for min egen Del, og jeg haaber ogsaa for